

Arrest

nr. 190 549 van 9 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 augustus 2017 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is in het bezit van een Filipijns paspoort afgegeven op 9 augustus 2012 en geldig tot 8 augustus 2017. Zij is op 18 juni 2015 België binnengekomen in het bezit van een visum type C voor een toeristisch verblijf.

Verzoekster heeft zich in maart 2017 samen met haar Belgische partner aangemeld bij de burgerlijke stand van de gemeente Evergem.

Op 7 april 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing werd verzoekster op 18 april 2017 ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de volgende feiten:

Artikel 7

2° (...): de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat hij/zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 18/06/2015 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner, geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Op 30 mei 2017 werd een aangifte van een huwelijk voor verzoekster en de heer J. V. in ontvangst genomen bij de gemeente Evergem. Op 4 juli 2017 werd het voorgenomen huwelijk uitgesteld omwille van een onderzoek dat werd gevraagd aan de Procureur des Konings.

Op 25 juli 2017 verklaart de heer J.V. dat hij de procedure voor een huwelijk met verzoekster wenst te beëindigen.

Op 2 augustus 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd verzoekster op 2 augustus 2017 ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: S.

voornaam: S. Y.

geboortedatum: 06.02.1974

geboorteplaats: C.

nationaliteit: Filipijnen

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten haar ter kennis gegeven op 18/04/2017 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Betrokkene kwam op 18/06/2015 het Rijk binnen met een visum type C geldig 90 dagen. Betrokkene bleef echter in het Rijk en verblijft sinds het aflopen van haar visum op 17/09/2015 hier in precair verblijf. Omdat betrokkene zich niet aan de termijn van het visum had gehouden, werd op 18/04/2017 door DVZ aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 7 dagen ter kennis gegeven.

Op 07/06/2017 meldde betrokkene bij de gemeente Evergem een voornemen tot huwen met de Belgische onderdaan de heer V., J. (geboren op 09/05/1965). Op 25/07/2017 verklaarde de heer V. bij de gemeente Evergem eenzijdig afstand te doen van dit huwelijk, zodat van een familiale relatie niet langer sprake is. Betrokkene woont momenteel nog wel op het adres van de heer V., maar een gemeenschappelijke verblijfplaats met een Belgische onderdaan volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Het feit dat betrokkene tijdens haar precair verblijf banden heeft gecreëerd met België, valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten haar ter kennis gegeven op 18/04/2017 (bijlage 13).

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten haar ter kennis gegeven op 18/04/2017 (bijlage 13).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Filipijnen.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Vlaminckx, W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Assenede/Evergem en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis Steenokkerzeel, de betrokkene, S., S. Y., op te sluiten in de lokalen van het centrum te 127bis Steenokkerzeel vanaf 02/08/2017."

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar werd verzoekster ook op 2 augustus 2017 ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 7 augustus 2017 verklaart de heer J.V. dat hij op 10 augustus 2017 opnieuw bij de gemeente Evergem zal langsgaan omdat hij de huwelijksprocedure toch verder wil zetten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Allereerst dient te worden geduïd dat de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. De Raad wijst er daarnaast op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster betoogt dat indien de gewone schorsingsprocedure wordt aangewend haar beroep niet binnen een redelijke termijn zal worden behandeld en een eventuele schorsing te laat zal komen om nog een nuttig effect te hebben en om te voorkomen dat zich een nadeel zal voltrekken. Zij benadrukt dat zij van haar vrijheid is beroofd met het oog op een verwijdering en elk ogenblik naar de Filipijnen kan worden geparatriëerd.

De Raad stelt vast dat verzoekster met haar toelichting aannemelijk maakt dat een hoogdringende behandeling van haar beroep tot schorsing van het haar op 2 augustus 2017 betekende bevel om het grondgebied te verlaten vereist is. Verzoeksters uiteenzetting laat de Raad evenwel niet toe te concluderen dat een behandeling bij hoogdringendheid van haar schorsingsverzoek dat betrekking heeft op de beslissing van 2 augustus 2017 tot het opleggen van een inreisverbod vereist is.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

2.3. Verder moet, wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: de bestreden beslissing), worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4.1. In een enig middel voert verzoekster aan dat de volgende bepalingen werden geschonden:

- de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)
- de formele en materiële motiveringplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het hoorrecht en het billijkheidsbeginsel
- de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)
- de artikelen 4, 6, 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten).

Zij stelt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij licht toe dat zij als Filipijnse haar Belgische partner, de heer J.V., heeft leren kennen via het internet en sinds 12 september 2015, dus inmiddels al bijna twee jaar, samenwonen. Zij is zwanger geweest van de heer J.V. en had in april 2016 een miskraam. Op 7 juni 2017 besloten verzoekster en haar partner om een huwelijk af te sluiten. De heer J.V. heeft dan eenzijdig afstand gedaan van het huwelijk, maar betreurt deze beslissing en geeft aan dat hij zich onmiddellijk heeft bedacht en alsnog met verzoekster wenst te huwen.

Verzoekster stelt dat zij en de heer J.V. op het ogenblik van de bestreden beslissing een koppel waren en een ware relatie hadden, maar dit werd niet geverifieerd door verweerder. Bijgevolg is de motivering van de bestreden beslissing dat er geen sprake is van een gezinscel foutief. Zij geeft aan dat zij in snelheid zijn gepakt doordat kort na de eenzijdige verklaring van de heer J.V. verzoekster de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht. Zij wenst de band tussen haar en haar partner en haar schoonmoeder aan te tonen aan de hand van foto's. Haar schoonmoeder woont sinds kort bij hen in en zij hebben een goede relatie.

Verder benadrukt verzoekster dat haar partner een afspraak heeft gekregen bij de gemeente Evergem om de huwelijksprocedure verder te zetten.

Tot slot gaat de bestreden beslissing niet afdoende in op de uitzonderlijke verblijfssituatie en is deze disproportioneel tot het belang dat verzoekster kan invoeren om in België te verblijven. Verzoekster geeft aan dat zij niet werd gehoord in feitelijke zin, nu geen rekening werd gehouden met de melding dat zij en de heer J.V. een koppel waren en dat de heer J.V. spijt had van zijn beslissing om eenzijdig afstand te doen van zijn huwelijksprocedure. Zij is van mening dat zeer snel werd overgegaan tot de bestreden beslissing, zonder voorafgaand zorgvuldig onderzoek gebaseerd op een daadwerkelijk horen van verzoekster en haar partner. Indien dit was gebeurd, dan was duidelijk geweest dat de heer J.V. opnieuw een afspraak wou bij de gemeente Evergem en dat hij helemaal geen einde wilde stellen aan zijn relatie met verzoekster. Zij beroept zich op artikel 8 van het EVRM ter bescherming van haar gezinscel. Uit het gegeven dat er sprake is van een feitelijke samenwoning en een eerste indiening van een huwelijk, en dat er tegelijkertijd geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de heer J.V. overmand was door twijfels en verzoekster en haar partner wel degelijk nog een koppel zijn, kan afgeleid worden de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en geen rekening werd gehouden met het gezinsleven. Zij stelt dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing een beschermenswaardig gezinsleven had. Het betreft geen tijdelijke verwijdering, maar een scheiding van maar liefst twee jaar, waarbij bovendien niet in rekening wordt gebracht dat hierdoor verzoekers huwelijksprocedure in het gedrang komt.

2.4.2. In de nota met opmerkingen zet verweerder uiteen dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.4.3. In zoverre verzoekster betoogt dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, moet die in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet.

Artikel 7, lid 1, 1°, van vreemdelingenwet voorziet dat, behoudens indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe een beletsel vormen, verweerder een vreemdeling die niet is

gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die niet beschikt over de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalde documenten, het bevel om het grondgebied te verlaten moet geven.

Het is niet betwist dat verzoekster niet tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk is gemachtigd of toegelaten en dat zij niet beschikt over een geldig visum. Tevens blijkt niet dat er in voorliggende zaak een meer voordelige bepaling zou bestaan waardoor artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet niet toepasselijk is.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt allereerst op dat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat verweerder geen rekening hield met het gegeven dat zij voorhoudt een Belgische partner te hebben waarmee zij samenwoont in België. Verweerder wees in zijn beslissing zo op het huwelijk dat verzoekster en de heer J.V. wensten aan te gaan, doch hij stelde vast dat de heer J.V. afstand heeft gedaan van dit voorgenomen huwelijk en dat een gemeenschappelijke verblijfplaats niet volstaat om een beschermenswaardige gezinssituatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verweerder oordeelt dat de verklaring van de heer J.V. van 25 juli 2017 een contra-indicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en stelt dat aldus niet blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde enkel in België het voorgehouden gezinsleven te kunnen leiden en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar herkomstland. Het is niet omdat de voorgehouden partner niet kan worden gedwongen België te verlaten dat hij verzoekster niet zou kunnen volgen naar de Filipijnen. Tevens wordt geduïd in de besteden beslissing dat zowel verzoekster als haar partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op aflopen van haar visum voor toerisme dat op 17 september 2015 was afgelopen. Tenslotte merkt verweerder op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Verweerder gaf middels zijn motivering aldus aan dat voor hem geen beschermenswaardig gezinsleven voorligt. De Raad stelt vast dat *prima facie* verzoekster geen duidelijke elementen of stukken aanbrengt die van aard zijn deze weerhouden contra-indicatie alsnog te kunnen weerleggen. Het louter wijzen op een samenwoning kan in dit verband niet volstaan. Zij brengt op geen enkele wijze concrete elementen of stukken aan die wijzen op enige stabiele en duurzame relatie en die het bestuur ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht of waaromtrent ten onrechte geen verder onderzoek zou zijn gebeurd. Verzoeker refereert naar een miskraam die verzoekster zou hebben gehad, doch laat na dergelijke stukken voor te leggen. De enkele foto's, de verklaring van de heer J.V. van 7 augustus 2017 en de afspraak bij de gemeente Evergem, laten op het eerste zicht niet toe voormelde motivering te weerleggen dat niet blijkt dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster kan daarenboven evenmin worden gevolgd dat de heer J.V. zich onmiddellijk zou hebben bedacht wat de eenzijdige afstand van zijn huwelijksintentie betreft, nu hij zijn verklaring van 25 juli 2017 pas op 7 augustus 2017 heeft gewijzigd.

Het gegeven dat verzoekster niet gekend zou zijn voor strafrechtelijke feiten, en evenmin een gevaar zou vormen voor het economisch welzijn, de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen, vermag voormelde motivering van het bestuur op het eerste zicht evenmin te weerleggen. Door te beweren dat zij geenszins een gevaar voor de openbare orde vormt, weerlegt zij *prima facie* ook geenszins de terechte vaststelling in het bestreden bevel dat verzoekster noch de heer J.V. er onwetend van konden zijn dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op aflopen van haar visum op 17 september 2015.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, zoals verweerder zelf ook aanduidt in zijn nota met opmerkingen, verzoekster ook niet om op eender welk moment, de opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen en na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten alsnog het Belgisch grondgebied te betreden teneinde haar voorgehouden partner te vervoegen. De tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, gezien het feit dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven of dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in, of niet eerbiediging van, haar privé- en gezinsleven zou uitmaken of dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107), en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de bevoegde staatssecretaris, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De door verzoekster verstrekte toelichting geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet blijkt evenmin. Verweerder vermag namelijk, op basis van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, te besluiten dat een vreemdeling geen termijn wordt toegestaan om vrijwillig het Rijk te verlaten indien deze vreemdeling niet binnen de hem toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven.

Daar verzoekster niet aantoont dat zij een kind heeft of dat verweerder enig ernstig gezondheidsprobleem over het hoofd heeft gezien en nu uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hij rekening hield met verzoeksters voorgehouden gezins- en familielevens kan niet worden besloten dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder heeft toegelicht waarom hij van oordeel is dat deze verdragsbepaling geen belemmering vormt voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat de vaststellingen van verweerder incorrect zijn of dat zijn argumentatie kennelijk onredelijk is.

Er dient te worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

De hoorplicht vormt evenwel een beginsel van behoorlijk bestuur en dient derhalve door verweerder als dusdanig wel in aanmerking te worden genomen.

Er dient te worden toegelicht dat een eventuele miskennis van de hoorplicht echter slechts tot de nietigverklaring van een na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Gelet op de voorgaande vaststellingen toont verzoekster dit evenwel niet aan. Verweerder was immers op de hoogte van het feit dat verzoekster aangaf een relatie te hebben met de heer J.V. bij wie zij woonde en dat zij in het huwelijk wensten te treden, nu reeds op 18 april 2017 een eerste bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht aan verzoekster. Met de herhaling van de hierboven reeds besproken toelichting bij het middel, maakt verzoekster niet duidelijk dat iets aan haar verblijfsstatus was gewijzigd. Verweerder kon de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet – die hem verplichten om een beslissing tot afgifte van bevel om het grondgebied te verlaten te nemen – dan ook niet naast zich neer leggen.

Verzoekster toont niet aan dat zij een belang heeft bij haar grief dat zij niet bijkomend werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Verzoekster kan daarnaast ook niet voorhouden dat zij niet de kans kreeg om de inlichtingen die zij nuttig achtte aan verweerder ter kennis te brengen, nu zij geen beroep heeft ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 18 april 2017 ter kennis werd gebracht. Ook werd verzoekster op 3 augustus 2017 ondervraagd naar aanleiding van de thans bestreden beslissing, maar zij heeft toen geen enkel nieuw gegeven aangebracht ten opzichte van verzoeksters verblijfssituatie zoals deze bestond op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet.

De formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de bestreden beslissing werd genomen, zodat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. In de bestreden beslissing dienen de juridische en feitelijke overwegingen te worden opgenomen die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat *prima facie* voldaan werd aan de formele motiveringsplicht. Gelet op bovenstaande bespreking van het middel blijkt overigens dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Voorts voert verzoekster in het middel nog een resem andere bepalingen en beginselen aan waarvan zij nalaat ondubbelzinnig uiteen te zetten op welke wijze ze geschonden werden door de bestreden beslissing. Het middel is wat die onderdelen betreft dan ook onontvankelijk.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd wat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten betreft.

2.5. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om ook de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die is gericht tegen de bestreden beslissing af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

S. VAN CAMP